

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupeného Mgr. Jitkou Zderčíkovou, advokátkou se sídlem Nuselská 98, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2013, č. j. KUZL 72696/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, č. j. 31 A 3/2014 – 79,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Uherský Ostroh, odbor výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 17. 7. 2013, č. j. SÚ-MIK-16-NAŘ-501/2013, nařídil žalobci odstranění stavby „*maringotka bílé barvy na kolech o rozměrech cca 6,0 m x 2,0 m, suché WC – palubkový obklad, návěs nákladního automobilu bílé barvy o rozměrech cca 5,0 a 2,0 m a výšce cca 2,0 m*“ na pozemku parc. č. X v kat. území Ch., neboť byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu stavebního úřadu vyžadovaného zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

[2] Žalovaný zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 12. 11. 2013, č. j. KUZL 72696/2013.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Podle soudu žalovaný neměl povinnost poučit žalobce v napadeném rozhodnutí o možnosti podat správní žalobu. Námitce nesprávného postupu při místním šetření soud přisvědčil pouze potud, že stavební úřad pochybil, pokud nevyrozuměl žalobce o vstupu na jeho pozemek. Tato vada řízení ale neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce neuvedl, jak mohl tento (nesprávný) postup ovlivnit výsledek řízení. Skutečnosti zjištěné stavebním úřadem při uvedeném šetření žalobce nijak nezpochybnil, naopak z nich v odvolání i v žalobě vycházel.

[4] Mezi účastníky nebylo sporu, že objekt na pozemku žalobce nezískal povolení podle stavebního zákona, spornou byla pouze otázka, zda je v důsledku své povahy získat musel. Podle krajského soudu se jednalo o „výrobek plnící funkci stavby“, který se podle § 2 odst. 3 stavebního zákona považuje za stavbu. Maringotka sice měla kola, ale byla zastřešena s přesahem podepřeným dvěma nosnými trámy, což vytvářelo tzv. pergolu, na bočních stranách schůdků se nacházel malý sklad (o rozměrech 1 x 1 m a výšce 2 m), který byl postaven na terénu, okna maringotky byla opatřena mřížemi. V bezprostřední blízkosti se nacházela také suchá toaleta z palubkového obkladu a návěš nákladního automobilu bez kol. Popsaný objekt jako celek není podle krajského soudu mobilní, nelze ho přemísťovat po pozemních komunikacích a při pokusu o přemístění by bezpochyby došlo k jeho destrukci. Z funkčnosti zařízení je navíc zřejmé, že objekt slouží k užívání osobami, a to k rekreaci nebo občasnému odpočinku. K právnímu posouzení povahy daného objektu postačovaly informace založené ve správním spisu. Již samotná nemožnost přemístění svědčí o trvalém umístění objektu na daném pozemku. Odstranění předmětného „výrobku plnícího funkci stavby“ proto mohlo být nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Z popsané podstaty objektu také podle krajského soudu plyne, že nesplňoval režim tzv. převozních značek.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobce byl diskriminován tím, že správní orgány nepostupovaly ve všech obdobných věcech stejným způsobem. Z obsahu správního spisu ani z napadených rozhodnutí nevyplývá jakékoliv zaujaté chování vůči žalobci. Rozhodnutí jsou zcela standardní ve srovnání s obdobnými případy, z nichž některé jsou soudu známy z úřední činnosti (např. věci vedené pod sp. zn. 29 A 99/2010 nebo sp. zn. 31 A 4/2014). Žalobce se nemohl dovolávat ani § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona, protože toto ustanovení pozbylo účinnosti ke dni 31. 12. 2012, tedy ještě před vydáním rozhodnutí prvního stupně. Dále soud neshledal důvodnými návrhy na provedení důkazů dokumentací k dělení pozemku č. p. X v kat. území Ch. a přehledem správních řízení se společností DOBET, neboť nebylo zřejmé, k čemu by takové důkazy měly sloužit. Obdobně bez vztahu k posuzované věci byla námitka zákonnosti ochranného pásma II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves, odkaz na územní plán obce i další tvrzení a návrhy uvedené ve vyjádření žalobce ze dne 25. 1. 2016.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel namítl porušení práva na spravedlivý proces v důsledku toho, že jej žalovaný nepoučil o možnosti podat žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s. Stavební úřad také nesprávně vyzval stěžovatele k podání žádosti o dodatečné povolení stavby, přestože ho měl poučit o podání ohlášky. Celé řízení bylo stíženo množstvím vad, kterými se měl krajský soud zabývat z úřední povinnosti.

[8] Krajský soud nesprávně vyhodnotil postup stavebního úřadu při kontrolní prohlídce dne 20. 11. 2012. Prohlídka nebyla provedena v souladu se zákonem, protože zaměstnanec stavebního úřadu nebyl oprávněn vstoupit na pozemek stěžovatele bez jeho souhlasu. Nejednalo se přitom o „*bezprostřední ohrožení života nebo zdraví osob či zvířat*“ ve smyslu § 172 stavebního zákona. Takto získaný důkaz nebyl opatřen v souladu se zákonem. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 – 24. Stavební úřad rozhodl na základě jediného důkazu, který byl pořízen nezákonně. Stěžovatel sdělil krajskému soudu také konkrétní důvod, proč považoval prohlídku za vadnou – z protokolu o prohlídce není zřejmé, jak bylo určeno, že se maringotka nacházela na pozemku ve vlastnictví stěžovatele. Zápis z prohlídky je maximálně stručný a nevyplývá z něj, že by u maringotky byla pergola.

[9] Krajský soud několikrát přivřel oči nad pochybením správních orgánů a nezabýval se námitkou, že maringotka stála na pozemku jen dočasně a že s ní bylo průběžně manipulováno. Maringotka byla opatřena koly, neztratila tedy svoji mobilitu. Přívěš byl odstaven bez kol z důvodu prevence krádeže.

[10] Popis „*staveb*“ v napadeném rozsudku (v odstavci 32) podle stěžovatele neodpovídá usnesení o zahájení správního řízení ani rozhodnutí o odstranění stavby. Je také otázkou, zda vůbec nějaké místní šetření proběhlo. Fotografie ve spisu nebyly pořízeny dne 20. 11. 2012 a nezobrazují ani aktuální stav. Stěžovatel při nahlížení do spisu fotografie neviděl, ani je nehledal, neboť spis na ně neodkazoval. Ve spisu nebyl ani protokol o místním šetření, pouze nedatovaný zápis bez odkazu na fotografie. Podle stěžovatele bylo se spisem nezákonně manipulováno. Stěžovatel přiložil kopii listin správního spisu, které pořídil v roce 2013. K posouzení stavu „*staveb*“ v roce 2012 navrhl výslech svědků, jejichž jména by sdělil k výzvě soudu.

III. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nemá zákonnou povinnost poučit účastníka řízení o možnosti podání žaloby. Dále poznamenal, že stavební úřad provedl v dané lokalitě místní šetření při výkonu své působnosti podle § 171 stavebního zákona. Místní šetření proběhlo dne 20. 11. 2012, tedy ještě před zahájením řízení o odstranění stavby. Zápis z tohoto šetření je ve spisu založen a lze z něj jednoznačně seznat, že na pozemku parc. č. X v kat. území Ch. byla umístěna bílá maringotka na kolech, WC z palubkovým obkladem a návěš nákladního automobilu. Z oznámení o zahájení řízení i výzvy ze dne 24. 4. 2013 je zřejmé, že stavební úřad dal stěžovateli dostatečnou možnost pro seznámení se s podklady a vyjádření. Stěžovatel údaje v zápisu ze dne 20. 11. 2012 nezpochybnil. K námitce, že stavební úřad měl vstoupit na pozemek bez souhlasu vlastníka, žalovaný podotkl, že se pracovníci stavebního úřadu pohybovali ve zcela volně přístupné oblasti „*štěrkových jezer*“. Pro zjištění nezákonného umístění předmětné stavby nebylo nutné vstoupit na pozemek, na kterém je umístěna. K identifikaci pozemků má stavební úřad mapové podklady a možnost nahlédnout do katastru nemovitostí.

[12] Sporný objekt jako celek lze charakterizovat jako výrobek plnící funkci stavby, jehož umístění vyžaduje povolení stavebního úřadu. Argumentace stěžovatele, že se odmontováním kol pouze bránil krádeži, je podle žalovaného účelová. Ve správním řízení bylo nepochybně prokázáno, že předmětný výrobek plnící funkci stavby je na daném pozemku umístěn trvale, příp. dlouhodobě. Popisu stavby v napadeném rozsudku odpovídá podrobnému popisu ve výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu. Stavební úřad nevyzval stěžovatele, aby požádal

o stavební povolení, ale poučil jej o možnosti požádat o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Výrobek plnicí funkce stavby je podle § 2 odst. 3 stavebního zákona považován za stavbu a jeho umístění vyžaduje podle § 96 odst. 1 téhož zákona územní rozhodnutí.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je (v níže upřesněném rozsahu) přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností jednotlivých kasačních námitek. Kasační soud se totiž nemůže věcně zabývat námitkami, jimiž stěžovatel rozšířil žalobu po uplynutí lhůty stanovené v § 71 odst. 2 s. ř. s. Takové námitky jsou nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz např. rozsudky ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 Azs 329/2004 – 48, nebo ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011 – 239, č. 2929/2013 Sb. NSS, odst. 43).

[15] Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to ve lhůtě vymezené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz např. rozsudky ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 – 69, ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 – 92, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afs 91/2007 – 407, či ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001 – 75). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání správní žaloby v délce dvou měsíců, přičemž žalobce musí v uvedené lhůtě předložit veškeré žalobní body (viz nález ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, či ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, bod 39).

[16] Pokud žalobce doplní žalobu po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby o další argumenty, je třeba rozlišit, zda tyto argumenty pouze upřesňují či podrobněji rozvíjejí námitky uplatněné v žalobě, nebo zda nepřipustně rozšiřují žalobu o další žalobní body (viz rozsudek ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, č. 685/2005 Sb. NSS).

[17] V žalobě ze dne 13. 1. 2014 stěžovatel namítl, že (1) nebyl poučen o možnosti podat žalobu, (2) stavební úřad diskriminoval stěžovatele tím, že v jiných případech povolil chaty a jiné objekty pro jiné vlastníky (které stěžovatel označil jménem a parcelním číslem jejich pozemků) bez ohledu na ochranné pásmo vodního zdroje 2. stupně, (3) maringotky nejsou na pozemku stěžovatele umístěny trvale, ale s ohledem na nutnost údržby pozemku se zde nacházejí v letních měsících, (4) u maringotky, která je několikrát do roka posouvána je absurdní žádat o dodatečné stavební povolení, (5) stavební zákon umožňuje vedení maringotek v režimu tzv. převozních značek, (6) rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, protože neupřesňuje v jakých obdobných případech mělo být rozhodnuto obdobně, (7) závěrem se stěžovatel dovolával zásady legitimního očekávání, zásady rovného přístupu a zásady předvídatelnosti.

[18] Rozhodnutí žalovaného bylo zástupkyní stěžovatele doručeno dne 13. 11. 2013. Žaloba byla doručena krajskému dne 13. 1. 2014, tedy poslední den lhůty podle § 71 odst. 2 s. ř. s. Stěžovateli tedy nezbýval již žádný prostor pro rozšíření žalobních bodů. V podáních následně

doručených krajskému soudu tedy stěžovatel mohl pouze upřesnit nebo podrobněji rozvinout námitky uplatněné v žalobě ze dne 13. 1. 2014.

[19] Námitku nezákonného vstupu pracovníků stavebního úřadu na pozemek stěžovatele bez jeho souhlasu a z toho vyplývající tvrzení o nezákonnosti důkazu pořízeného při této prohlídce (protokolu ze dne 20. 11. 2012) stěžovatel poprvé uplatnil až v podání ze dne 7. 5. 2014, aniž by tato námitka měla jakýkoliv předobraz v původní žalobě. V řízení před krajským soudem se proto jednalo o námitku opožděnou, ke které soud neměl přihlížet. S ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. se odpovídající kasační námitkou (viz výše odst. [8]) nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud.

[20] Obdobný závěr platí pro námitku, že z protokolu ze dne 20. 11. 2012 není zřejmé, jak bylo určeno, že se maringotka nacházela na pozemku ve vlastnictví stěžovatele. Také tato námitka se poprvé objevuje až v podání ze dne 7. 5. 2014. Tvrzení, že z protokolu není zřejmé, že u maringotky byla pergola, stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti. Obě tyto námitky jsou nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[21] Kasační námitka manipulace se spisem by se dala přiřadit k námitkám, že protokol ze dne 20. 11. 2012 byl vystaven až *ex post* a nebyl založen do správního spisu. Také tyto námitky stěžovatel uplatnil až v podání ze dne 7. 5. 2014, aniž by měly předobraz v žalobě ze dne 13. 1. 2014. Námitku, že fotografie byly do správního spisu doloženy až dodatečně a že není zřejmé, kdy vznikly, stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil vůbec. Ani těmito námitkami se proto Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

[22] Ve všech výše uvedených případech stěžovateli nic nebránilo, aby tyto námitky řádně uplatnil již v žalobě ze dne 13. 1. 2014. Zároveň se nejednalo o vady, jimiž by se krajský soud musel zabývat z úřední povinnosti. Vady, ke kterým je krajský soud povinen při přezkumu rozhodnutí správního orgánu přihlížet i bez návrhu, lze dovodit z § 76 s. ř. s. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení soud i bez návrhu zruší rozhodnutí, které trpí vadami vyvolávajícími jeho nicotnost. K vadám podle odstavce 1 téhož ustanovení je krajský soud oprávněn a povinen přihlížet z úřední povinnosti pouze tehdy, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). V posuzované věci přezkoumání žalobních bodů žádné vady nebránilo.

[23] Pro úplnost lze doplnit, že obdobnou procesní situací se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č. j. 1 As 48/2016 – 29, který se týkal umístění maringotky na pozemku parc. č. X v k. ú. Ch., tedy pozemku v sousedství stěžovatele. V citované věci žalobkyně (zastoupená stejnou zástupkyní jako stěžovatel v nyní posuzované věci) podala obdobně stručnou žalobu, kterou následně po uplynutí zákonné lhůty rozšiřovala dalšími podáními. Krajský soud v dané věci správně posoudil rozsah přezkumu žalobních námitek a k opožděným námitkám nepřihlédl. Tento postup potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 48/2016 – 29. Ústavní stížnost proti tomuto rozsudku pak Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost usnesením ze dne 30. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 1969/2016.

[24] Stěžovateli se neotevřela cesta k uplatnění opožděných námitek ani tím, že je krajský soud věcně přezkoumal. Jednalo se o pochybení krajského soudu, které nemohlo zhojit opožděnost žalobních tvrzení. Soud nemůže napravovat procesní liknavost stěžovatele na počátku řízení před správními soudy, tím by přestal být nestranným třetím a převzal by roli advokáta. Takový postup by byl v právním státě nepřijatelný. Od žalobce, resp. stěžovatele, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj

nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního aktu (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[25] Zároveň ovšem Nejvyšší správní soud neshledal, že by toto pochybení odůvodňovalo zrušení rozsudku krajského soudu. Věcný přezkum opožděných námitek neměl v posuzované věci procesní důsledky (jako by tomu mohlo být v případě, kdy by krajský soud na základě opožděných námitek zrušil rozhodnutí žalovaného).

[26] Výše popsaná procesní východiska předurčují rozsah přezkumu nyní posuzované kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem.

[27] Kasační stížnost (v rozsahu přípustných námitek) není důvodná.

[28] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný pochybil tím, že nepoučil stěžovatele o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví. Podle § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, správní orgán v poučení rozhodnutí uvede, „*zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává*“. Ze zákona tedy nevyplývá, že by měl (odvolací) správní orgán ve svém rozhodnutí poučovat také o možnosti podat správní žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s. Takovou povinnost nelze dovodit ani z § 68 odst. 1 a 6 správního řádu (viz výše citovaný rozsudek č. j. 1 As 48/2016 – 29, nebo rozsudek ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 Afs 47/2007 – 90).

[29] Tvrzení, že se krajský soud nezabýval námitkou, že maringotka stála na pozemku jen dočasně a že s ní bylo průběžně manipulováno, nemá oporu v obsahu napadeného rozsudku. Krajský soud se předmětnou námitkou zabýval velmi podrobně a s ohledem na její obecnost v žalobě ze dne 13. 1. 2014 nadstandardně (srov. shrnutí výše v odst. [5], v rozsudku krajského soudu pak zejm. odst. 28 až 33). V kasační stížnosti stěžovatel nijak nezpochybnil rozhodný závěr krajského soudu, podle kterého objekt jako celek nebyl mobilní a nebylo jej možné přemísťovat po pozemních komunikacích. Podle krajského soudu vyplývala trvalost již ze samotné povahy nemožnosti přemístit daný objekt (výrobek plnicí funkci stavby). Za této situace Nejvyšší správní soud, ve shodě s krajským soudem, považuje stěžovatelem navrhovaný důkaz výsledkem svědků k prokázání, zda maringotka stála na pozemku stěžovatele trvale, za nadbytečný. Stěžovatel účinně nezpochybnil závěr o dostatečném zjištění skutkového stavu a v kasační stížnosti pouze namítl, že maringotka byla opatřena koly, neztratila tedy svoji mobilitu, a přívěs byl odstaven bez kol z důvodu prevence krádeže. Toto tvrzení nebylo způsobilé zpochybnit podrobnou argumentaci krajského soudu, na níž založil závěr, že posuzovaný objekt byl výrobkem plnicí funkci stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona.

[30] Tvrzení stěžovatele, že popis „*staveb*“ v napadeném rozsudku neodpovídá usnesení o zahájení správního řízení ani rozhodnutí o odstranění stavby, není pravdivé. Popis učiněný krajským soudem odpovídá výroku rozhodnutí o odstranění stavby. Stěžovatel nijak neupřesnil, v čem konkrétně by se měl popis daného objektu lišit a proč by taková odlišnost měla způsobit nezákonnost napadeného rozsudku.

[31] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že krajský soud měl z úřední povinnosti přihlédnout k množství vad, jimiž bylo stíženo správní řízení. K rozsahu přezkumu krajským soudem z úřední povinnosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil výše v odst. [22]. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní vady, které by bránily přezkumu v mezích žalobních bodů. Výslovně

zmínil pouze to, stavební úřad jej nesprávně vyzval k podání žádosti o dodatečné povolení stavby, přestože jej měl poučit o povinnosti ohlášení stavby. Tato tvrzená vada nespadá mezi vady, které by krajský soud musel zkoumat z úřední povinnosti. Pouze nad rámec nezbytného odůvodnění proto soud doplňuje, že dodatečným povolením ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona je třeba rozumět stavební povolení, ohlášení stavby či územní rozhodnutí. V posuzované věci by stavba podléhala územnímu rozhodnutí, nikoliv ohlášení stavby, jak tvrdí stěžovatel (srov. také rozsudek č. j. 1 As 48/2016 – 29).

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[32] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu